

poëzieCentrum

Meirion Jordan

4 • 5
1

versopolis

Meirion Jordan
12.06.1985
Brits / British

4 • 5
1

2	DE UILEN
3	THE OWLS
4	EEN PAARD IN HET DONKER
5	A HORSE IN THE DARK
6	VOOR DE KOSMONAUTEN
7	FOR THE COSMONAUTS
8	DEIFR
9	DEIFR
10	ARAWN, HEER VAN ANNWN
11	ARAWN, LORD OF ANNWN
12	DE SPREEUW VAN BRANWEN
13	BRANWEN'S STARLING
14	BREUDDWYD MACSEN WLEDIC
15	BREUDDWYD MACSEN WLEDIC
16	CULHWCH
17	CULHWCH
18	OLWEN
19	OLWEN
20	IARLLES Y FFYNAWN
21	IARLLES Y FFYNAWN
22	DE GEWONE GANG VAN ZAKEN
24	THE ORDINARY STATE OF THINGS
26	KIKKERS
27	FROGS
28	EEN GENADE
29	A MERCY

DE UILEN

In februari groeide er geleidelijk een snavel aan Mark.
Neus en kaak vergroerden, verhardden,
oogkassen verwijdden tot de twee schijven van een gezicht.
Zijn ogen kwamen dieper te liggen en zijn hoofd leerde
zich draaien in steeds groter wordende bogen:
Hij verdween als eerste. Toen wiekte Aled,
wiens adem wolkte op een avond bij het zien
van zijn helwitte veren in de spiegel,
door het badkamerraam en kwam terug bij heksenschemer
met een keel vol woelmuizen.
Twee weken later vond ik Sam en Marie
op de hooizolder, ze streken elkaars veren glad,
hoorde het lage gekras en geschuifel van scherpe pootjes.
Ik wist het. Onze burens waren in uilen aan het veranderen.
Eerst had ik er geen last van, afgezien van het feit dat mijn schuren
elke morgen stonken naar koud muizenzweet,
raakte ik gewend aan het spoken van vleugels langs mijn ramen,
door het bos drijvende vleugels bij het vallen van de avond.
Daarna trokken eenzame kolonies zich terug op hun vliering
en veranderde mijn straat in een vlaag van dichtgetimmerde deuren,
joegen stormen over lege velden.
Nu zie ik ze bij ieder halfduister opstijgen
door het geraamte van de oude daken en luister
naar pluimoren die de stilte doorprikken. In de winter
rijzen de huizen raamloos op in troebele lucht,
een uilenbolwerk van dakspanten en roesten.
En 's nachts zit ik thuis bij het laatste licht van de lamp,
hoor het gerammel en geschraap van hun klauwen op de leien,
droom ik elke nacht van sneeuw onder een reusachtige maan,
mijn schaduw breed, erop beukend als was het dons.

THE OWLS

In February Mark began to grow a beak.
Nose and jaw meshed, hardening,
orbits expanded to the two discs of a face.
Somehow his eyes deepened and his head learnt
to turn in ever increasing arcs:
He was the first to go. Then Aled,
breath misting on the sight of his shock-white plumage
one evening in the mirror,
flapped himself through the bathroom window
and returned by hag-light with a throat full of vole.
Two weeks later I found Sam and Marie
preening each other in my hay-loft,
heard the low hooting and the scuffle of sharp feet.
I knew it. My neighbours were turning into owls.
At first I thought nothing of it, except that my barns
stank of the cold sweat of mice each morning,
I grew used to the ghost of wings crossing my windows,
eyes gliding in the woods after dark.
Then solitary populations retreated to their attics
and my street became a gust of boarded doorways,
gales hunted over the empty fields.
Now each dusk I watch them rise
through the skeletons of the old roofs and listen
to tufted ears pricking the silence. In winter
the houses rise windowless into a blar sky,
an owls' citadel of rafters and roosts.
And each night I sit under the last lamp in the house
hearing the clink and rasp of their claws at the slate,
each night I dream of snow under a huge moon,
my shadow broad and beating it like down.

EEN PAARD IN HET DONKER

Stil toch, stil toch: droom niet
dat het de uil is die bladeren van
sterrenlicht doet wijken, het water
dat murmelt in verlaten mijnen.

Het is invallende kalmte
die een poel vormt, druppel
na druppel,

het zijn de wolken die voorbijspoelen aan draden.

Weldra zul je de eiken horen
hoe zij hun monden laven aan de aardtap,
dat de pitrussen drinken
onderaan de heuvel.

Het lidloos kwarts dat knipoogt
bij het knakken van een schaduwtak;

een dusdanig ademloos niets.
Het hapt in een kolossale hemel.

A HORSE IN THE DARK

Quiet, quiet: do not dream
it is the owl parting fronds
of starlight, the water
muttering in abandoned mines.

It is the stillness falling
and pooling, drop
after drop,

it is the clouds spooling past on wires.

Soon you will hear oaks
pushing their mouths to the soil's tap,
the rushes drinking
far down the hill.

The lidless quartz blinks
at the snap of a twig's shadow;

a nothing so breathless.
It champs at a giant sky.

VOOR DE KOSMONAUTEN

Ik, Yuri Gagarin, die God niet heeft gezien,
word mij nu bewust van het kromlijnige van een lichaam,
van mijn eigen witte vezels die zich voegen naar het bot:
weet dat voorbij deze regenkoepel
er slechts het niets is waar de ziel zijn
parallax doorloopt als een verre ster en waarheid
verheldert tot X, tot gamma, door een metalen zeil.

Zo keer ik terug tot jou en vul jouw zakken
met atmosfeer en avondnieuws,
tastend naar tuinen in de schaduw van de maan,
in zijn stille watervallen. Ik wens jou
herkenbare steden toe, hun pieren en speelhallen
verlaten in de schemering, de eenhoorn die voorbij
komt stommelen op porseleinen hoeven achter hoge
parkmuren, tussen verzamelde lantaarns.

Moge je de Aarde daar zien opkomen,
handen tegen elkaar als een kerktoeren. Moge je reizen
eindigen. Moge je ledematen zich elke morgen
koud ontvouwen, als ik uit
deze wereld gevallen ben.

FOR THE COSMONAUTS

I, Yuri Gagarin, having not seen God,
wake now to the scrollwork of a body,
to my own white fibres leafing into the bone:
know that beyond this dome of rain there is
only the nothing where the soul sweeps
out its parallax like a distant star and truth
brightens to X, to gamma, through a metal sail.

So I return to you, cramming your pockets
with the atmosphere and evening news,
fumbling for gardens in the moon's shadow,
in its waterfalls of silence. I wish for you
familiar towns, their piers and amusement arcades
unpeopled at dusk, the unicorn tumbling by
on china hooves behind the high walls
of parks, among congregating lamps.

May you find Earth rising there, between
your steepled hands. May your voyages
end. May you have a cold unfurling
of limbs each morning, when I am fallen
out of the world.

DEIFR

(Deira)

Zo begint het:
het enigerlei-gevlekte land,
de zee-beduimelde rotsen,
het zonverbrande gras, de cairn
en kaap die de lucht in tweeën klieven;

de plaatsen zonder naam,
of deels vergeten namen;
of rivieren die men 'rivier' noemt
of heuvels die men 'heuvel' noemt:
met wateren, naast wateren gelegen.

De stroom of de golven geven stem.
Kiel-aantrekkende wolken, de bossen
die de kust bespieden; waar
de zee dreunt als een trom.

DEIFR

(Deira)

It starts with this:
the somehow-dappled land,
the sea-thumbed rocks,
the sun-burnt grass, the cairn
and headland cutting the sky in two;

the places without name,
or names partly forgotten;
of rivers called 'river'
of hills called 'hill':
with waters, beside waters.

The stream or the waves give voice.
Keel-gathering clouds, the woods
watching the shore; where
the sea thuds like a drum.

ARAWN, HEER VAN ANNWN

Zo dient dit verhaal verteld,
de jongen die zich van u afwendt
naar het zomerwoud, die man zal worden,

prins van Dyfed worden zal. Zo dient
dit verhaal verteld, de prins ook
wiens paard uit de maat stapt van de vogelzang,

uit de kluwen honden. Het bloed
dat glibbert op het gras, de geweien steigerend
als een godenschaduw. Zo dient

dit verhaal verteld, de prins
die zichzelf ontmoet tussen de bladgezichten
van een boek; en zich omdraait, zijn mond opent

zodat hij tegen jou kan roepen: nee.
Zo dient dit verhaal verteld,
de jongen, de prins, het zomerwoud.

Bloed op het gras, de schaduw
van hoorns. En in het halfgezicht van een god,
eilanden van glas. Zijn ogen open.

ARAWN, LORD OF ANNWN

This is the story as it must be told,
the boy twisting away from you
through the summer wood, becoming man,

becoming Prince of Dyfed. And this
is the story as it must be told, the prince too
stepping his horse out of birdsong,

the tangling of hounds. The blood
slick on the grass, the antlers rearing
as the shadow of a god. This is the story

as it must be told, the prince
meeting himself among the foliate faces
of a book; and turns, mouth opening

to cry to you: no.

This is the story as it must be told,
the boy, the prince, the summer wood.

Blood on the grass, the shadow
of horns. And in the half-face of a god,
islands of glass. His opened eyes.

DE SPREEUW VAN BRANWEN

Er zijn dagen
dat de staar zijn vleugels opent
met tongengesnater

en je vrouwen, prinsen,
hovelingen allen praten hoort
vanop dezelfde pagina.

En sommige nachten, als de dode
mannen de ketel
van je hoofd uitspringen

klamp je je vast aan de stenen woorden,
betast je elke kiezel als de ruïnes
van Bendigeudfran:

dan is de morgen
als een verre kust en fladdert
het hart in gebalde ribben;

vogel, vlieg. Breng me een reus
of broer die tussenbeide komt
over het ruisen van de regen,

over het witte strand en de baai.

BRANWEN'S STARLING

There are days
when the stare's wings open
in a babble of tongues

and you hear women, princes,
courtiers talking
through the same page.

And some nights, when the dead
men are springing
from the cauldron of your mind

you cling to the stone of words,
handle each pebble like the ruins
of Bendigeudfran:

then morning
is a distant shore, and the heart
flutters in its fist of ribs;

fly, bird. Bring me a giant
or brother wading in
over the noise of the rain,

over the white beach and the sound.

BREUDDWYD MACSEN WLEDIC

Door de lange schacht van de cairn
rijdt Macsen, weg van zijn titels
en het zonlicht, grijs als stilgezette lucht.

Het kost hem duizend jaar. En hij,
die de nog warme botten door
zijn handen glijden voelt, draait

zich deze middag, om de zon haar vingers
te zien strekken die het in lompen
gehulde lijf omklemmen, iets nietigs.

Spoedig zal hij moeten terugrijden. Uit
het bovenaardse donker gaat hij,
stommelend; en het land verandert.

BREUDDWYD MACSEN WLEDIC

Down the long shaft of the cairn
Macsen rides, out of his titles
and sunlight, grey as the stopped air.

It takes him a thousand years. And he,
feeling the still-warm bones
slip through his hands turns

to see the sun reaching
its noonday fingers to hold
his skin in its rags, a nothing.

Soon he must ride back. Out
of the otherworld's dark he moves,
fumbling; and the land changes.

CULHWCH

Ver onder de herfst, op tien
scheppen diepte vond ik hem,
de rode koning: bloeddoorlopen

van ijzer en oker, zijn hoofd,
gespleten door de hak van de spa
die haakt aan vorst

en bladeren fijn als suiker;
zijn hiernamaals blonk
en kraakte onder mijn laarzen.

Ik sleepte hem, rimpel
na rimpel, jaar na
pokdalig jaar — de lucht in

waar hij zijn offers verspreidde,
van vuursteen en torcs,
over de geplooide, bladloze

lapjes grond, waar ik hem liet
en hij zich wendde tot het windgebrom,
tot het hemelsbrede en de regen.

CULHWCH

Deep under autumn, ten
spadefuls down I found him,
the red king: bloody

with iron and ochre, his head
split from the spade's heel
snatching at frost

and sugarfine leaves;
his afterlife blazed
and crackled under my boots.

I dragged him, wrinkle
by wrinkle, year by
pocked year — into the air

where he stood splaying
his gifts of flints and torcs
over the garden's rucked,

leafless squares, where I left him
turning to the wind's hum,
into the crow-flight and rain.

OLWEN

als zij ergens wacht, is het op
een of andere heuvelrug,
waar het huis zijn enige
verdieping tegen het weer

in de vallei keert.
het duurt een maand
voordat haar brief
de trillers van haar keurige

typemachine bereikt; langer
voordat zij hun weg gevonden
hebben naar het strakgespannen
uurwerk van de hagen.

zij vindt haar plezier in witte dingen,
verse melk uit natte
schuren bijna een kilometer lager,
de gemorste wolk die een dooier kadert;

als zij al tevreden is, is het
slechts de gloed, verstijfd,
van een vuur vermoord
met witte bosjes, en bloemen.

OLWEN

if she is waiting, it is on
some scruff of a hill,
where the house barges
its one storey out

against the valley's weather.
it takes a month
for her letter to reach
the trills of her neat

typewriter; longer
for them to find their way
down the tight-wound
clockwork of the hedges.

her pleasure is in white things,
fresh milk from the wet
of sheds a half-mile below,
the spilt cloud framing a yolk;

if she is content, it is
only the glow, numb,
of a fire smothered
with white sprays, and flowers.

IARLLES Y FFYNAWN

In het stralend kader van een meisjesjurk
stopt de tijd. Een bries beroert het weefsel
dat een mouw zou kunnen zijn, of onderrok.

Daaraan voorbij is het landschap erg klein.
Owein in zijn petieterig, verouderd pak
— scharlaken, groen — rent over het gras

en voorbij de hoge muur van de tuin
reiken enkele torens naar de blauwe hemel,
hun vlaggen amper opgetild door de lichte lucht.

En dat is alles. Een hond blaft en wordt weer stil.
De beweging van de meisjesjurk is achteloos als vegen
en de man rent weg — maar waarvan, en waar naartoe?

IARLLES Y FFYNAWN

In the bright frame of a girl's dress
time stops. A breeze rustles the gauze
which might be a sleeve, or skirts.

Beyond, the landscape is very small.
Owein in his tiny, archaic clothes
— scarlets and greens — runs over the grass

and beyond the high wall of the garden
a few towers stretch into a blue heaven,
their flags hardly lifting in the light airs.

And that is all. A dog barks and falls silent.
The girl's dress moves careless as brushwork
and the man runs — but from what, and to what?

DE GEWONE GANG VAN ZAKEN

voor George Szirtes

In een café
waar de regen langs de muren stroomt,
het plafond besmeurd
met kubistisch geraaskal van een zelfmoord,

het enige raam
uitkijkt op
een binnenplaats waar oudtantes,
een paar van een meter tachtig,

goedkope Russische sigaretten opsteken
en met een boos oog de dood aankijken,
of Napoleon,
of willekeurig welke vent van niks in het voorbijgaan,

de platenspeler alleen maar
Gloomy Sunday speelt,
en de muziek inzet
met hoeken vreemder dan die van de deurlijst

alsof een jazzband
opgesloten in de ingestorte kelder
door een Sovjetbom
was vergeten om een rider te vragen

of een Roma
die gekleed in een stokoud jacquet
de snaren van zijn viool afplukte
terwijl die teleurgesteld hakkelt —

en luisterend hiernaar
in een andere eeuw
op een fonograaf
gesneden in de vorm van een uil

nagelaten door een lang vergeten
Transsylvanische grootmoeder
is de man die zijn jasje langzaam
uittrekt

de thee opschenkt,
zijn gasten welkom heet
en betuigt dat ook dit
de gewone gang van zaken is.

THE ORDINARY STATE OF THINGS

for George Szirtes

In a bar
where rain pours down the walls,
the ceiling daubed
with cubist ravings of a suicide,

its one window
looking out
on a courtyard where great-aunts,
some of them six feet tall,

go to light cheap Russian cigarettes
and sit giving death the evil eye,
or Napoleon,
or whatever pipsqueak is passing,

the record player knows only
Gloomy Sunday,
and the music strikes up
with angles stranger than the door-jambes

as though a Jazz-band
trapped in the caved cellar
by a Soviet bomb
had forgotten to ask for their rider

or a Roma
dressed in an ancient morning-suit
was pulling the strings from his fiddle
as it neighs in disappointment —

and listening to this
in another century
on a phonograph
carved in the shape of an owl

bequeathed by a long-forgotten
Transylvanian grandmother
is the man who takes off his jacket
slowly

Meirion Jordan

pours out the tea
and welcomes his guests
protesting that this, too,
is the ordinary state of things.

KIKKERS

Dit is geen gedicht over hoe mijn vader een rondhuis bouwde en het gebruikte als garage.

Ook is dit geen gedicht over hoe hij een put groef in de koude klei, de muren bekleedde met holle betonblokken en roze cement.

Dit is geen gedicht over hoe hij een zinkput uithakte in de noordoosthoek, een pomp plaatste om het olieachtige vocht weg te klokken.

Dit is geen gedicht over hoe ons in de vroege ochtend kikkers volgden uit het zinderend gras om te schuilen in dat naar aarde ruikend klooster; of hoe wij hen gevangen vonden, als beteerde bladeren liggend op het beton, hun ogen melkachtige, onverschillige sterren.

Ook is dit geen gedicht over hoe wij in juni eens aan het werk waren, de wielophanging repareerden van mijn gebutste Fiesta, hij aan de ene kant van een bout, ik aan de andere, tot uiteindelijk de bout muurvast zat en we besloten de borgmoer te doorboren.

Nee, dit is een gedicht over hoe terwijl hij boorde de kikkers keken naar de blinkende metaalkragen die van de boor afvielen; hoe, verstomd door zijn liefde die tot in hun gevangenis reikte, zij keken en rilden zonder geroerd te zijn.

FROGS

This is not a poem about how my father built
a roundhouse and used it as a garage.
Nor is this a poem about how he dug a pit
in its cold clay, lapping its walls
with breeze blocks and pink cement.

This is not a poem about how he cut a sump
in its northeast corner, setting a pump
to chuckle away its oily damp.

This is not a poem about how with us
in early morning frogs would come
from the dazzling grass to shelter
in that earth-smelling cloister; or how
we would find them trapped, lying
like tarry leaves against the concrete,
their eyes milky, uncaring stars.

Nor is this a poem about how one June
we worked together, fixing the suspension
on my beat-up red Fiesta, him
on one end of a bolt and me on the other,
until at last the bolt siezed and we resolved
to drill and break through the holding nut.

No, this is a poem about how
as he drilled the frogs watched
those bright scarves of metal fall from the bit;
how, dumbfounded by his love
reaching down into their prison they looked
and shivered and were not moved.

EEN GENADE

lesu, trugarha wrthyf — laatste woorden van Richard Gwyn, katholiek martelaar, 1584

Ze wasten bij zijn dood als spijbelaarsbuit
uit de zakken van dat schoolhoofd: Peters sleutels
ingekeerd met de bewaarlast; een lucht vol kraaien
wier zwarte vleugels zijn hart terug wakker roffelen

zo weerbarstig nu leek het niet te zullen breken
hoe hard de beul ook sloeg; dan de stuiver die hij eens
de staat had toegezegd uit eerbied
voor zijn vele daden. Welk klein geintje

naast zijn laatste woorden niet te verkroppen was,
dat hij om genade riep terwijl hij werd ontdarmd,
die lachend eens een nuffig dominee had opgehitst

die hem de les las van zijn kansel annex rechtsgestoelte.
Voor wiens heil God eindelijk de dood probeerde
te verdrinken met zijn testament: *lesu, trugarha*.

A MERCY

lesu, trugarha wrthyf — last words of Richard Gwyn, catholic martyr, 1584

In death they spilled out like a truant's take
from those schoolmaster's pockets: Peter's keys
notched from some hard keeping; a sky of crows,
their black wings drubbing his heart awake

though stubborn now it seemed it would not break
for all the hangman's knocking; then the sixpence
he'd once pledged the state in deference
to his several crimes. Which little joke

next to his last words sticks in the throat,
that he called for mercy as his guts were drawn
who laughing once had goosed some prissy vicar

hectoring him from the court-cum-pulpit's height.
For whose sake at last God sought to drown
death with his testament. *lesu, trugarha*.

Meirion Jordan

NOTEN BIJ GEDICHTEN

‘Deifr’: Deifr was de Brythonische naam voor het oostelijk deel van wat nu Yorkshire is. Deira is het Oudengelse woord ervoor.

‘Arawn, heer van Annwn’: In de Welse mythologie was Arawn de koning van het onderaardse rijk van Annwn. Niet zozeer het dodenrijk, als wel een land van elfen en goden. In het *Mabinogion* (14e-eeuwse Welse verhalen) ligt Annwn in een andere dimensie en reist de held Pwyll van Dyfed naar het rijk.

‘De spreeuw van Branwen’: De legende van Branwen, dochter van Lyr, mythische Koning der Britten. De koning van Ierland wil trouwen met Branwen. Het trouwfeest wordt verstoord door haar halfbroer Efnisien die boos is dat de reus Bendigeidfran, haar broer, hem niet heeft ingelicht over de trouwerij. Hij kreupelt de paarden die de Ierse Koning krijgt als bruidsschat. Branwen wordt daarvoor gestraft en ze stuurt uit wanhoop een vogel naar haar broer om haar te komen helpen.

‘Breuddwyd Maccsen Wledic’: Maccsen Wledig is de Welse naam voor Magnus Maximus, die in 383 CE door zijn eigen troepen werd uitgeroepen tot keizer der Britten, maar kort daarop naar Gallia vertrok met zijn Britse strijdmacht om Gratianus te verslaan. Zo raakte hij in Wales bekend als de man die Britannia beroofde van hun strijders.

‘Culhwch’ en ‘Olwen’: Zij waren de hoofdrolspelers in het oudste van de Welse legenden in Lady Charlotte Guest's editie van het *Mabinogion*. Culhwch wijst de poging van zijn stiefmoeder af hem te doen trouwen met zijn stiefzus. De koningin vervloekt hem daarop: hij zal alleen kunnen trouwen met de schone Olwen, dochter van de reus Ysbaddaden. Met behulp van koning Arthur en zijn ridders verovert hij haar door de onmogelijke opdrachten die haar vader hem stelt uit te voeren.

‘Iarlles y Ffynawn’: *Owain*, of *Chwedl Iarlles Ffynawn* (‘de beschermvrouwe van de fontein’) wordt alom geroemd als de meest toegankelijke en succesvolle Welse roman uit het *Mabinogion*, gebaseerd op de historische figuur van Owain mab Urien. De roman vertelt het verhaal van een held die zijn lief, de hoedster van de fontein, trouwt, maar haar verliest als hij zich meer bekommert om zijn taken als ridder dan om haar. Met behulp van een leeuw die hij redt van een slang vindt hij een balans tussen huwelijkse en sociale plicht.

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Meirion Jordan

© translations into Dutch: Willem Groenewegen

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: Jeroen Wille & Ruud Ruttens

Print: Drukkerij De Windroos, Beernem

D/2015/3962/11

ISBN 978-90-5655-256-5

www.poeziecentrum.be

www.versopolis.com

VERSOPOLIS

where
poetry
lives

With the support
of Creative Europe
Programme of the
European Union

Meirion Jordan is dichter, redacteur en muzikant. Hij werd geboren in Cwmllynfell, Zuid-Wales, en studeerde wiskunde aan Somerville College in Oxford. Tijdens zijn studentenjaren in Oxford won hij de Newdigate Prize. Zijn debuutbundel, *Moonrise* (Seren, 2008) werd genomineerd voor de Forward-prijs voor beste debuut. Zijn pamflet over buitenstaanders en vreemdelingen in Norwich, *Strangers Hall* (Gatehouse, 2009), werd genomineerd voor de Jarrold East Anglia Book of the Year Award. Zijn meest recente bundel *Regeneration* werd gepubliceerd door Seren in 2012. Hij trad op tijdens tal van literaire manifestaties en festivals zowel in het Verenigd Koninkrijk als in andere Europese landen. Zo was hij onder meer te gast op het Ledbury Poetry Festival (GB), het Hay Festival (GB) en het Internationales Literaturfestival Berlin (D). Daarnaast is hij redacteur van Gatehouse Press dat onder meer het literair tijdschrift *Lighthouse* uitgeeft. Gatehouse Press promoot het werk van nieuwe Brits talent. Hij treedt ook op als violist met traditionele Britse en Ierse muziek.

Meirion Jordan is a poet, editor and musician. He was born in Cwmllynfell, South Wales, and studied mathematics at Somerville College, Oxford. While at Oxford he won the Newdigate Prize, and his first collection, *Moonrise* (Seren, 2008) was shortlisted for the Forward Prize for Best First Collection. His pamphlet on outsiders and strangers in Norwich, *Strangers Hall* (Gatehouse, 2009) was shortlisted for the Jarrold East Anglia Book of the Year Award, and his most recent collection, *Regeneration* was published by Seren in 2012. He has performed his work at venues and festivals across the UK and in Europe, including the Ledbury Poetry Festival, the Hay Festival, and Internationales Literaturfestival Berlin. He is editor for Gatehouse Press and its literary journal, *Lighthouse*, which is a non-profit enterprise seeking to provide opportunities for new writers from across the UK. He also performs as a fiddle player, playing British and Irish traditional music.

Meirion Jordan (1985, Groot-Brittannië) is een van de veelbelovende dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 11 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Tijdens het eerste projectjaar zal Versopolis 55 Europese auteurs en hun poëzie promoten onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum dat in samenwerking met Felix Poetry Festival vijf dichters uit de Versopolis poule op het jaarlijkse festival voorstelt.

Meirion Jordan (1985, Great Britain) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 11 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

During the first year of the project, Versopolis will promote 55 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum which, in collaboration with the Felix Poetry Festival, will be presenting five poets from the Versopolis group at the annual festival.